

## Arrest

nr. 298 068 van 30 november 2023  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. BUSSCHAERT  
Britselei 7  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 juli 2023, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor verweerder.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juli 2023 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.04.2022 werd ingediend door :*

*K., C. (R.R.: ...)*

*nationaliteit: Turkije*

*geboren te B. op (...1987) adres: (...) ANTWERPEN*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Reden(en):*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek Internationale Bescherming en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 21.02.2012 diende betrokkene een Verzoek Internationale Bescherming (VIB) in. Op 26.04.2012 weigerde het Commissariaatgeneraal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) zowel de toekenning vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing werd geen beroep aangetekend. De duur van deze asielpcedure – namelijk iets meer dan 1 jaar en 10 maanden– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)*

*Op 17.01.2017 blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene vrijwillig naar Turkije vertrok. Op 21.08.2017 kwam er een overnameverzoek uit Oostenrijk dat werd geweigerd.*

*Betrokkene beweert dat het onmogelijk is terug te keren naar zijn land van herkomst aangezien Koerden in Turkije actief vervolgd en gedood worden. Betrokkene verwijst hiervoor naar een algemeen artikel van Amnesty International over de mensenrechtensituatie in Zuidoost-Turkije. Echter, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit artikel gaat over de algemene situatie en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het louter inroepen van een artikel dat op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.*

*Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij niet in de financiële mogelijkheid zou zijn om af te reizen naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkene dient minstens een begin van bewijs voor te leggen waarom hij niet in de mogelijkheid zou zijn om af te reizen naar zijn herkomstland. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen financiële middelen zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.*

*Het lijkt echter ook onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Turkije en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde hij bij het interview in het kader van zijn Verzoek voor Internationale Bescherming dat zijn ouders en broer nog in Turkije verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Turkije zouden verblijven, noch dat hij niet bij deze*

familieleden (tijdelijk) kan verblijven en dat deze niet voor hem zouden kunnen zorgen in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verder verklaart betrokkene dat hij een relatie heeft met mevrouw M. J, dewelke over de Belgische nationaliteit beschikt. Hierbij kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2012 in België verblijft, dat hij cursussen volgde voor het aanleren van het Nederlands, dat hij een (vriendschaps)relatie heeft met een Belgische onderdane, dat hij verschillende malen dokters en hospitaalconsultaties onderging, dat hij de intentie heeft om zijn kennis van het Nederlands te blijven verbeteren) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 6 juli 2023 legde de gemachtigde aan verzoeker ook een bevel op om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt :

*"Bevel om het grondgebied te verlaten*

*De heer, die verklaart te heten:*

Naam, voornaam: K., C.  
geboortedatum: (...)1987  
geboorteplaats: B.  
nationaliteit: Turkije

*beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als K., C.,*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).*

*Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:*

*Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen kinderen*

*Het gezins- en familieleven : het gaat louter om een tijdelijke scheiding met zijn partner.*

*De gezondheidstoestand : er worden geen medische elementen aangehaald waardoor betrokkene niet kan reizen.*

*Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."*

## 2. Onderzoek van het beroep

In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

*"Ten onrechte heeft de DVZ de aanvraag op basis van artikel 9 bis VW onontvankelijk verklaard. Door de bestreden beslissing dient verzoeker te vrezen voor een gedwongen terugkeer naar Turkije.*

*Nochtans maakt deze beslissing een schending uit van artikel 3 EVRM zoals hieronder zal worden aangetoond :*

### 1. SYSTEEMCRISIS

*In verzoekers thuisland woedt al jaren lang een conflict tussen Turken en etnisch Koerden . Ontelbare doden en gewonden zijn gevallen sinds de start van het conflict. Verzoeker dan ook terugsturen naar dergelijk onveilig thuisland maakt een schending uit van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.*

*Zo bericht BNNVARA: "...De Turkse overheid voert al decennialang een bijzonder repressief beleid ten opzichte van de Koerden in Zuid-oost Turkije vanwege hun onafhankelijkheidsstreven. Amnesty international schat dat inmiddels meer dan een half miljoen mensen de regio zijn ontvlucht vanwege het geweld, de vernietiging van persoonlijke eigendommen en voortdurende straatverboden door de Turkse staat..."*

*Stavingsstuk (STUK3) : artikel BNN Vara omtrent onveiligheid verzoekers thuisland;*

*Ook RTL Nieuwe bericht in deze trant : "...Onlangs zijn er weer honderd mensen in Turkije opgepakt omdat zij verdacht worden van handen met de terreurorganisatie PKK. Al het defensiegeld gata[sic] naar de bestrijding van de PKK, dien[sic] het land op zijn beurt teistert met terreuaanslagen[sic]..."*

*Stavingsstuk (STUK4) : - artikel RTL nieuws omtrent onveiligheid verzoekers thuisland;*

*Dat er vele onschuldige doden en gewonden vallen, blijkt ook uit het artikel van het HLN : "...Zeven leden van dezelfde Koerdische familie zijn vrijdag gedood bij een gewapende aanslag op hun huis in Konya in Turkije. Mensenrechtenactivisten noemen het een racistische[sic] misdaad... Volgens de advocaat van de familie zijn de slachtoffers vier mannen en drie vrouwen. De familieleden waren als [sic] ernstig gewond geraakt bij een eerdere aanslag, gepleegd door de burens in mei. Die zwoeren "de Koerden hier niet te laten*

wonen... Volgens de advocat [sic] van de slachtoffers creëerde de vrijlating van de daders van die eerste aanslag een gevoel van straffeloosheid...Maar voor de pro-Koerdische Democratische Volkspartij (HDP) passen de moorden in Konya in een patroon van aanslagen op Koerden, dat de laatste jaren is toegenomen...Op 21 juli werd in een dorp in de regio een Koerdische boer gedood door aanvallers die hem vooraf hadden gezegd : wij willen hier geen Koerden... ”

Stavingsmiddel (STUK 5) : - artikel HLN omtrent onveiligheid verzoekers thuisland ;

Ook een artikel van het NRC bericht over de onveiligheid van deze etnische groep: “...Als het erop aankomt, doen de Koerden er voor geen enkele internationale alliantie toe. Niemand hoeft eraan te twifelen dat ze weer op het metaforische hakblif [sic] komen te liggen als Erdogans parlement volgende week nog niet ratificeert en het cynische krachtenspel rond Turkije, NAVO en de EU deze zomer onverminderd aanhoudt. De Koerden hebben geen vrienden. Behalve de bergen... ”

Stavingsmiddel : (STUK 6) : - artikel NRC omtrent onveiligheid Koerden;

Het moge dan ook duidelijk zijn dat verzoekert[sic] louter om zijn etnische afkomst dient te vrezen voor zijn leven en/of mensonwaardige behandeling. Verzoeker dan ook, minstens een subsidiaire beschermingsstatus , niet toekennen met het risico op een gedwongen terugkeer en [sic] inbrek [sic] uitmaakt op het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, meer bepaald artikel 3. Dit artikel bepaalt dat niemand mag worden blootgesteld aan mensonwaardige behandelingen, terwijl het moge duidelijk dat bovenstaande berichtgeving aantoonst dat het land in een systeemcrisis verkeert waar niemand nog veilig is voor terreur en geweld.

## II. GEEN INTERN EN EXTERN VLUCHTALTERNATIEF

Hierboven werd reeds aangetoond dat verzoekers thuisland actueel in een algehele onveiligheid verkeert tegenover de etnische gemeenschap van de Koerden.

Zo bericht ACLED : “...The Kurdish regions were the site of heightened tensions in 2022. Violence significantly increased in northern Iraq and Syria...

(Vrije vertaling) : “...De Koerdische regio's waren het voorwerp van verhoogde spanning in 2022. Het geweld is significant gestegen in het noorden van Irak en Syrië [sic]... ”

Stavingsstuk (STUK 7) : -artikel ACLED omtrent onveiligheid omliggende regio verzoeker;

Ook HRW bericht in dezelfde trant : “... Turkish military incursion into northern Syria since 2016 have been fraught with serious [sic] human rights abuses... ”

(Vrije vertaling) : “...De Turkse inval in noord [sic] Syrië is gepaard gegaan sinds 2016 met serieuze mensenrechtenschendingen... ”

Stavingsstuk (STUK 8) : -artikel HRW omtrent onveiligheid omliggende regio verzoeker;

Bovenstaande toont aan dat de DVZ haar beslissing tot het niet toekennen van de regularisatie van verzoekers verblijf in strijd is met de vele berichtgevingen omtrent de algehele onveiligheidssituatie van het land tegenover de Koerden.

Nu de DVZ bovendien geen actuele studie heeft gedaan naar deze veiligheidssituatie in verzoekers thuisland tegenover de Koerden kon zij dergelijke beslissing dan ook niet objectief gestaafd nemen.

Verzoeker toont aan dat hij dient te vrezen voor mensonwaardige behandelingen. In het verleden heeft uw zetel naar analogie reeds aangegeven dat een bevel niet afgegeven mag worden indien er ernstige aanwijzingen zijn van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Zie bv : RVV 13 maart 2009. Rev.dr. étr. 2009, 175 en RW 17 december 2009, T. Vreemd. 2010, 357; Het eerste en enige middel is dan ook gegrond.”

Verzoeker voert aan dat hij door de bestreden beslissingen het risico loopt op een gedwongen terugkeer naar Turkije en dat dit een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

Volgens verzoeker is er sprake van een systeemcrisis in Turkije door het conflict tussen de etnische Turken en de Koerden, waarbij al vele doden zijn gevallen. Verzoeker citeert vervolgens uit artikelen van

BNN Vara, RTL, HLN en NRC om de onveiligheid in Turkije te illustreren. Verzoeker stelt dat hij geen intern noch extern vluchtalternatief heeft, daarbij citeert hij wederom uit artikelen van ACLED en Human Rights Watch. Volgens verzoeker blijkt uit de aangehaalde artikelen dat het niet toekennen van een regularisatie in strijd is met de vele berichten over de algehele onveiligheidssituatie voor Koerden in Turkije. De gemachtigde heeft nagelaten een actuele studie te doen naar de veiligheidssituatie in het herkomstland voor Koerden, dermate dat de beslissing niet objectief gestaafd is genomen.

Specifiek met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt verzoeker dat de Raad naar analogie reeds heeft aangegeven dat een bevel niet mag afgegeven worden indien er ernstige aanwijzingen zijn van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

### Beoordeling

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In het verzoekschrift komt verzoeker niet terug op de overige aangehaalde buitengewone omstandigheden van zijn aanvraag van 26 april 2022, wel op het feit dat hij stelde dat het voor hem te gevaarlijk is om terug te keren naar zijn herkomstland gelet op zijn Koerdische origine en het feit dat Koerden in zijn thuisland actief worden vervolgd en gedood.

Dienaangaande heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker om zijn standpunt te onderbouwen enkel heeft verwezen naar een algemeen artikel van Amnesty International over de mensenrechten in Zuidoost-Turkije. De gemachtigde stelt dienaangaande dat dit niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat het artikel gaat over de algemene situatie en verzoeker geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het louter inroepen van een

artikel dat op algemene wijze melding maakt van schending van mensenrechten in een land volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt om onderworpen te worden aan marteling of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Verder heeft de gemachtigde ook gemotiveerd dat verzoeker op 21 februari 2012 een verzoek om internationale bescherming indiende en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) zowel de erkenning van de vluchtelingenstatus als de toekenning van de subsidiaire bescherming weigerde op 26 april 2012. De gemachtigde vermeldt ook dat tegen die beslissing geen beroep werd ingediend.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker inderdaad doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu haalt verzoeker ook in het verzoekschrift enkel algemene artikelen aan over de situatie van de Koerden in Turkije. Ook al kan aangenomen worden dat uit de artikelen blijkt dat Koerden zich in een preciaire situatie kunnen bevinden in Turkije, volgt de Raad dat deze artikelen niet volstaan om aan te nemen dat het louter behoren tot de Koerdische gemeenschap in Turkije afdoende is om aannemelijk te maken dat verzoeker in geval van terugkeer een reëel risico loopt op foltering of een mensonwaardige of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Bovendien werd de specifieke situatie van verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming reeds onderzocht door het CGVS, doch werd aan verzoeker internationale bescherming geweigerd en ging verzoeker niet in beroep tegen deze beslissing. De Raad erkent dat de beslissing en het onderzoek door het CGVS weliswaar reeds dateren van 2012 en dus niet meer actueel zijn. De gemachtigde motiveert evenwel ook dat verzoeker nadien nog vrijwillig is teruggekeerd naar Turkije en verzoeker gaat niet in op dit motief van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 november 2016 met de steun van de International Organisation for Migration inderdaad nog vrijwillig terugkeerde naar Turkije. In 2017 verliet verzoeker weliswaar opnieuw Turkije. Het is onduidelijk voor de Raad hoelang verzoeker precies terug in België verblijft, doch hij wijst erop dat indien verzoeker werkelijk vreest voor zijn leven of voor een mensonwaardige of vernederende behandeling als Koerd in Turkije, hij reeds de mogelijkheid had opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker verduidelijkt ook niet in welke mate de situatie is geëvolueerd tussen het jaar 2016, waarin hij vrijwillig naar Turkije terugkeerde, en de situatie op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om humanitaire regularisatie. In 2016 had verzoeker dus de mogelijkheid om na zijn terugkeer volgens de reguliere procedure zijn aanvraag in het herkomstland in te dienen op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg acht de Raad de beoordeling van de gemachtigde, dat niet is aannemelijk gemaakt dat een terugkeer voor verzoeker een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM en dit dus niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aangemerkt, niet kennelijk onredelijk.

Waar verzoeker verder nog stelt dat de gemachtigde geen actuele studie heeft gedaan van de veiligheidssituatie in Turkije voor de Koerden, blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde wel het artikel van Amnesty International van 9 maart 2022, dat verzoeker bij zijn aanvraag heeft gevoegd over de mensenrechtensituatie in Zuidoost-Turkije voor de Koerden heeft geanalyseerd en dit niet op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze. Het kwam ook aan verzoeker toe om dit risico aannemelijk te maken in het kader van zijn aanvraag.

Verzoeker kan gevolgd worden dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven indien er ernstige aanwijzingen zijn van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, echter in casu kan de Raad niet aannemen dat verzoeker die ernstige aanwijzingen aannemelijk heeft gemaakt. Verder blijkt, wat betreft de tweede bestreden beslissing, dat die werd genomen op dezelfde dag als de eerste bestreden beslissing en door dezelfde attaché. Er bestaat een duidelijke samenhang tussen beide bestreden beslissingen, de gemachtigde heeft het nuttig en noodzakelijk geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Turkije verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. De motieven van de eerste bestreden beslissing waren ook ten nuttigen tijde aan verzoeker bekend gemaakt, zodat

deze niet dienden te worden hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten wat betreft het risico dat verzoeker aanhaalt in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend drieëntwintig door:

|          |                                                 |
|----------|-------------------------------------------------|
| A. MAES, | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
|----------|-------------------------------------------------|

|           |           |
|-----------|-----------|
| M. DENYS, | griffier. |
|-----------|-----------|

|              |                |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

M. DENYS

A. MAES